

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ПАТИЛА

chitanka.info

Един гладен вълк излязъл от гората и тръгнал към село да търси нещо за хапване. До бистрия ручей видял една овца — пасе сам-самичка. Наоколо нямало жива душа: нито овчар, нито кучета. Вълкът се затекъл към овцата.

— Овчице — рекъл той, — добре, че те намерих, инак щях да умра от глад. Ела на отсамния бряг да те изям!

— Щом като си решил да ме ядеш, няма що, изяж ме — отвърнала овцата, — но виждаш каква съм мършава. Само кожа и кокали. Нищо няма да разбереш от мене. По-добре почакай до пролетта. Аз ще обاغня едно бяло агне. Ще си го охраня хубаво. А ти ела на Гергьовден. Повикай ме! Щом чуя гласа ти — ще изведа агънцето да си го изядеш. То ще бъде толкова тлъсто, че ще има да ме поменуващ, додето си жив.

— Не е лошо нещо тлъстото гергьовско агънце — рекъл вълкът, облизал се и оставил овцата. Преди да влезе пак в гората, се обърнал и викнал:

— Ами как ще те извикам, като не ти зная името?

— Името ми е Патила! — блейнала овцата и побягнала към село, а вълкът влязъл в гората.

Минала зимата, дошла пролетта. Тъкмо на Гергьовден вълкът се изтърсил пред кошарата и викнал:

— Патило, хей, Патило, излез!

А Патила се била притулила сред стадото с агнето си и се обадила:

— Ако не бях патила, не бих се сред стадото скрила!

Кучетата подушили вълка и го прогонили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.